OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO DÁMASA RUIZA-JARABA COLOMERA

przedstawiona w dniu 30 maja 2006 r. [1]

I — Wstęp

1. W niniejszej sprawie Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału, na podstawie art. 226 WE, o stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 ust. 1 i 4 pkt 1–3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne [2] w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. [3]

2. Komisja zarzuca Republice Włoskiej dwa naruszenia związane z faktem zezwolenia przez nią na działanie urządzeń do recyklingu bez poddania ich procedurze oceny skutków wywieranych przez nie na środowisko naturalne. Pierwsze uchybienie, o zasięgu ogólnym, wynika z ustawodawstwa krajowego, które zwalnia z tego wymogu urządzenia przeznaczone do odzyskiwania [4] odpadów objęte uproszczoną procedurą zezwolenia. Drugie uchybienie, szczególniejsze, dotyczy urządzenia położonego w Massafrze, w prowincji Taranto, służącego do produkcji energii elektrycznej w drodze spalania paliw uzyskanych z odpadów i biomasy.

3. W celu rozstrzygnięcia niniejszego sporu należy również uwzględnić dyrektywę Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów [5], zmienioną dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. [6]

1 — Język oryginału: hiszpański.

2 — Dz.U. L 175, str. 40.

3 — Dz.U. L 73, str. 5.

4 — Zwrot ten opisuje czynność odzyskiwania oraz jej wynik; zgodnie z *Diccionario de la Real Academia Española de la Lengua* słowo to [valorización] ma trzy znaczenia w języku hiszpańskim: wskazywanie ceny rzeczy, uznanie zasług osób i zwiększanie wartości dobra. W prawie wspólnotowym nadano mu inne znaczenie w związku z odpadami dla określenia wszelkiej czynności zmierzającej do sprawienia, że odpady będą pełniły użyteczne funkcje zastępując inne materiały, które powinny były być użyte, w celu zachowania zasobów naturalnych.

5 — Dz.U. L 194, str. 39.

6 — Dz.U. L 78, str. 32.

II — Ramy prawne

A — *Prawo wspólnotowe*

1. Dyrektywa 85/337

4. Dyrektywa ta ma na celu zapobieganie pogarszaniu się stanu środowiska poprzez prewencyjną ocenę skutków przedsięwzięć publicznych i prywatnych (motyw pierwszy i szósty, art. 1 ust. 1).

5. „Przedsięwzięcie" oznacza wykonanie prac budowlanych lub innych instalacji lub systemów, jak również inne interwencje w otoczeniu naturalnym i krajobrazie, włącznie z wydobywaniem zasobów mineralnych. „Wykonawcą" nazywamy albo ubiegającego się o zezwolenie na prywatne przedsięwzięcie, albo władzę publiczną, która inicjuje przedsięwzięcie. Wreszcie zezwolenie na inwestycję oznacza decyzję, na podstawie której wykonawca otrzymuje prawo do wykonania przedsięwzięcia (art. 1 ust. 2).

6. Zgodnie z art. 2 ust. 1 [7]:

„Państwa członkowskie przyjmują wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, podlegają wymaganiom w celu uzyskania zezwolenia na inwestycję i ocenie w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia. Przedsięwzięcia te określa art. 4."

7. Artykuł 4 [8] stanowi, że:

„1. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3 [9] przedsięwzięcia wymienione w załączniku I podlegają ocenie zgodnie z art. 5–10.

2. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3, [jeżeli chodzi o] przedsięwzięcia wymienione w załączniku II, państwa członkowskie określają za pomocą:

a) badania indywidualnego

7 — W brzmieniu nadanym mu dyrektywą 97/11.

8 — Także w brzmieniu wynikającym ze zmian w 1997 r.

9 — Ten ustęp pozwala w wyjątkowych okolicznościach na uchylenie stosowania dyrektywy.

lub

b) progów lub kryteriów ustalonych przez państwo członkowskie,

czy przedsięwzięcie podlega ocenie zgodnie z art. 5–10.

Państwa członkowskie mogą postanowić o stosowaniu obydwu procedur określonych w lit. a) i b).

3. Podczas przeprowadzania badania indywidualnego lub ustalania progów bądź kryteriów do celów ust. 2 należy uwzględnić odpowiednie kryteria selekcji wymienione w załączniku III.

4. Państwa członkowskie zapewniają, że ustalenie dokonane przez właściwe władze zgodnie z ust. 2 udostępniane jest opinii publicznej".

8. Załącznik I do pierwotnego tekstu dyrektywy wymieniał w pkt 9 „[u]rządzenia do unieszkodliwiania niebezpiecznych i toksycznych odpadów przez spalanie, obróbkę chemiczną lub składowanie w ziemi", podczas gdy załącznik II zawierał w pkt 11 lit. c) odniesienie do „urządzenia do unieszkodliwiania odpadów przemysłowych i domowych (jeśli nie są wymienione w załączniku I)".

9. Od chwili przyjęcia dyrektywy 97/11 pkt 9 załącznika I wymienia „urządzenia do unieszkodliwiania odpadów za pomocą spalania lub obróbki chemicznej, jak określono w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG w pozycji D9, bądź składowisko odpadów niebezpiecznych (tj. odpadów, do których stosuje się dyrektywę 91/689/EWG [10])". Punkt 10 dotyczy „[u]rządzeń do unieszkodliwiania odpadów za pomocą spalania lub obróbki chemicznej, jak określono w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG w pozycji D9 o nie-niebezpiecznych odpadach, o wydajności przekraczającej 100 ton dziennie".

10. Treść pkt 11 lit. c) załącznika II znajduje się obecnie pod lit. b) i wymienia „urządzenia do unieszkodliwiania odpadów (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)".

2. Dyrektywa 75/442

11. Ta dyrektywa, odwołując się w motywie drugim, trzecim, czwartym, piątym i

10 — Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 337, str. 20).

siódmym do natury i jakości życia, zachęca do działań prewencyjnych, recyklingu, przetwarzania odpadów, jak również do uzyskiwania z nich surowców naturalnych i energii (art. 3).

12. Artykuł 1 definiuje w lit. a) pojęcie „odpadów". Artykuł 1 lit. b) w pierwotnym brzmieniu obejmuje pojęciem „unieszkodliwiania" następujące działania:

„— zbieranie, sortowanie, transport oraz przetwarzanie odpadów, jak również ich magazynowanie oraz składowanie na powierzchni lub pod ziemią,

— działania związane z przekształcaniem niezbędnym dla ponownego wykorzystania, odzysku lub recyklingu".

13. Dyrektywa 91/156 wprowadziła pojęcie „gospodarki", które zgodnie z nową lit. d) w art. 1 odpowiada zbieraniu, transportowaniu, *odzyskiwaniu* oraz *unieszkodliwianiu*.

14. W art. 1 lit. e) i f) opisują dwie ostatnie czynności poprzez odwołanie do załączników II A („operacje unieszkodliwiania") i II B („operacje mogące prowadzić do odzysku"). Te dwa teksty precyzują, że zgodnie z art. 4 odpady muszą być odzyskiwane bez narażania zdrowia ludzi i bez wykorzystywania procesów lub metod mogących wyrządzić szkodę środowisku naturalnemu [11].

15. Artykuły 9 i 10 poddają wymogowi uzyskania uprzedniego zezwolenia rodzaje działalności opisane w dwóch załącznikach, z którego to wymogu art. 11 zwalnia przedsiębiorstwa unieszkodliwiające swoje odpady we własnym zakresie w miejscu produkcji oraz przedsiębiorstwa wykonujące czynności odzyskiwania odpadów bez względu na ich rodzaj. Wyłączenie ma zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy władze przyjęły ogólne zasady dotyczące każdego rodzaju działalności, ustanawiające dopuszczalne rodzaje i ilości odpadów, i jeśli są przestrzegane warunki, o których mowa w art. 4 dyrektywy. Poza tym przedsiębiorstwa muszą zostać zarejestrowane przez właściwe władze.

B — *Prawo włoskie*

16. Transpozycja dyrektywy 85/337 do prawa włoskiego nastąpiła na mocy art. 6

11 — Artykuł 4 stanowi, że odpady muszą być odzyskiwane lub unieszkodliwiane, w szczególności „bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt", „bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy" oraz „bez negatywnych skutków dla terenów wiejskich oraz miejsc o szczególnym znaczeniu".

ustawy nr 349 z dnia 8 lipca 1986 r. [12] oraz przepisów przyjętych w celu jej wykonania.

17. Kilka lat później art. 40 ust. 1 ustawy nr 146 z dnia 22 lutego 1994 r. [13] zobowiązał rząd do ustalenia w terminie 60 dni od dnia wejścia ustawy w życie warunków, kryteriów i norm technicznych umożliwiających zmierzenie skutków wywieranych na środowisko naturalne przez przedsięwzięcia objęte załącznikiem II do dyrektywy.

18. Artykuł 40 został wprowadzony w życie rozporządzeniem prezydenta Republiki z dnia 12 kwietnia 1996 r. [14], którego art. 1 ust. 3 poddawał procedurze oceny skutków wywieranych na środowisko przedsięwzięcia, o których mowa w załączniku A, w którym wymienione są w szczególności urządzenia do spalania i do obróbki odpadów o wydajności przekraczającej 100 ton dziennie [lit. i)].

19. Artykuł 3 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1999 r. [15] zmienił załącznik A w niektórych aspektach; lit. i) i l) otrzymały wtedy następujące brzmienie:

„i) urządzenia do unieszkodliwiania i odzysku niebezpiecznych odpadów za pomocą czynności ujętych w załączniku B i załączniku C, pkt R1–R9, do rozporządzenia z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. [16], z wyjątkiem urządzeń do odzysku podlegających uproszczonym procedurom przewidzianym w art. 31 i 33 tego samego rozporządzenia z mocą ustawy nr 22/1997.

[...]

l) urządzenia do unieszkodliwiania i odzysku odpadów innych niż niebezpieczne, o wydajności ponad 100 ton dziennie, za pomocą spalania lub obróbki przewidzianej w pkt D2 i D8–D11 załącznika B, jak również w

12 — Ustawa powołująca urząd ministra środowiska i zawierająca niektóre przepisy w zakresie szkód środowiskowych (*Istituzione del Ministero dell'ambiente e norme in materia di danno ambientale, Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* — zwana dalej „GURI" — zwykły dodatek nr 59 z dnia 15 lipca 1986 r.).

13 — Ustawa ustanawiająca niektóre przepisy w celu realizacji zobowiązań wynikających z przynależności Włoch do Wspólnot Europejskich — ustawa wspólnotowa z 1993 r. (Dispozizioni per l'adempimento di obbighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia alle Comunità europee — Legge comunitaria 1993, zwykły dodatek do GURI nr 52 z dnia 4 marca 1994 r.).

14 — Akt dotyczący orientacji i koordynacji w celu wykonania art. 40 ust. 1 ustawy nr 146 z dnia 22 lutego 1994 r. dotyczącej przepisów regulujących ocenę oddziaływania na środowisko naturalne (Atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della lege 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione di impatto ambientale, GURI nr 210 z dnia 7 września 1996 r., str. 28).

15 — Akt dotyczący orientacji i koordynacji zmieniający i uzupełniający wcześniejszy akt dotyczący orientacji i koordynacji w celu wykonania art. 40 ust. 1 ustawy nr 146 z dni 22 lutego 1994 r. w sprawie przepisów dotyczących oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne (Atto di indirizzo e coordinamento che modifica ed integra il precedenta atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della lege 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione di impatto ambientale, GURI nr 302 z dnia 27 grudnia 1999 r.).

16 — Wdrożenie dyrektyw 91/156/EWG w sprawie odpadów, 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych oraz 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (rozporządzenie Ronchi), tekst jednolity (Attuazione delle directive 91/156/CEE sui rifiuti, 91/689/CEE sui rifiuti pericilosi e 94/62/CE sugli imballaggi e sui rifiuti di imballaggio [decreto Ronchi], testo coordinato, zwykły dodatek do GURI nr 33 z dnia 15 lutego 1997 r.).

pkt R1–R9 załącznika C do rozporządzenia z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r., z wyjątkiem urządzeń do odzysku podlegających procedurom uproszczonym na podstawie art. 31 i 33 tego samego rozporządzenia z mocą ustawy nr 22/1997".

20. Te ostatnie artykuły, definiujące cechy charakterystyczne odpadów i rodzaje działalności korzystające z procedury uproszczonej, były podstawą przepisów wykonawczych wydanych w drodze rozporządzenia ministra środowiska z dnia 5 lutego 1998 r. [17]. W wyroku z dnia 7 października 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom [18] Trybunał stwierdził, że to państwo członkowskie uchybiło swoim zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy dyrektywy 75/442, poprzez nieokreślenie w tymże rozporządzeniu maksymalnej dopuszczalnej ilości odpadów.

III — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

21. W dniach 22 sierpnia i 12 listopada 2001 r. Komisja zażądała od władz włoskich przekazania informacji w przedmiocie stosowania procedur przewidzianych w dyrektywie 85/337 do dwóch projektów urządzeń na terytorium gminy Massafra, mianowicie pierwszego przeznaczonego do wstępnej selekcji trwałych odpadów komunalnych i do produkcji paliw uzyskiwanych z tych odpadów, drugiego służącego do produkcji energii elektrycznej w drodze spalania paliw i biomasy.

22. Żądanie to, które było przedmiotem spotkania w Rzymie w dniach 24 i 25 stycznia 2002 r. oraz dwóch pism przedstawicieli rządu włoskiego z dnia 30 stycznia i 20 lutego, doprowadziło Dyrekcję Generalną ds. Środowiska Komisji do wniosku, że urządzenia do produkcji energii elektrycznej służyły dla odpadów innych niż niebezpieczne i miały wydajność powyżej 100 ton dziennie.

23. Według wyjaśnień przedłożonych przez władze włoskie, te dwa urządzenia były wyłączone spod procedury oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne, ponieważ podlegają one zwolnieniu na mocy lit. l) załącznika A do rozporządzenia prezydenta Republiki z dnia 12 kwietnia 1996 r. w brzmieniu nadanym art. 3 ust. 1 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1999 r. i stanowiły przedmiot procedury uproszczonej, o której mowa w art. 31 i 33 rozporządzenia z mocą ustawy z dnia 5 lutego 1997 r.

24. W dniach 18 października 2002 r. i 11 lipca 2003 r. Komisja skierowała dwa pisma wzywające Republikę Włoską do

17 — Identyfikacja odpadów innych niż niebezpieczne poddana uproszczonej procedurze odzysku w rozumieniu art. 31 i 33 rozporządzenia z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. (Individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle orocedure semplificate di recupero ai sensi degloi articoli 31 e 33 del D.Lgs. 5 febbraio 1997, n. 22, zwykły dodatek do GURI nr 88 z dnia 16 kwietnia 1998 r.).

18 — C-103/02, Zb.Orz. str. I-9127.

usunięcia uchybień. Komisja, nieprzekonana wyjaśnieniami Republiki Włoskiej, skierowała do niej w dniu 16 grudnia 2003 r. uzasadnioną opinię, w której zarzuciła temu państwu członkowskiemu uchybienie zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 2 ust. 1 i 4 ust. 1–3 dyrektywy 85/337, i wezwała rząd włoski do dostosowania się do omawianej dyrektywy w terminie dwóch miesięcy.

IV — Postępowanie przez Trybunałem i stanowiska stron

25. W dniu 25 listopada 2004 r. Komisja wniosła niniejszą skargę, w której wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

— nie poddając ocenie skutków wywieranych przez rodzaje działalności objęte załącznikiem I do dyrektywy 85/337 (urządzenie do spalania w Massafrze) i

— przyjmując uregulowanie [lit. i) i l) załącznik A do rozporządzenia prezydenta Republiki z dnia 12 kwietnia 1996 r. w brzmieniu nadanym art. 3 ust. 1 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1996 r.], które:

— zwalnia z oceny niektóre przedsięwzięcia należące do zakresu załącznika I do dyrektywy 85/337 (urządzenia przeznaczone do odzyskiwania odpadów o wydajności ponad 100 ton dziennie), jeżeli są one poddawane uproszczonej procedurze zezwolenia w rozumieniu art. 11 dyrektywy 75/442, oraz

— wprowadza nieadekwatne kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie należące do zakresu załącznika II do dyrektywy 85/337 musi być poddane ocenie skutków wywieranych na środowisko naturalne, co może doprowadzić do wyłączenia wspomnianej oceny projektów o znaczącym oddziaływaniu w tym zakresie,

Republika Włoska naruszyła wyżej wspomniane przepisy dyrektywy.

26. W dniu 3 marca 2005 r. rząd włoski odpowiedział na skargę. Replika oraz duplika zostały złożone odpowiednio w dniach 18 kwietnia i 8 czerwca tego samego roku.

27. W trakcie rozprawy, która odbyła się w dniu 25 kwietnia 2006 r., przedstawiciele Republiki Włoskiej oraz Komisji potwierdzili swoje stanowiska.

28. Według instytucji skarżącej urządzenie do spalania w Massafrze, o wydajności przekraczającej 100 ton dziennie, jest objęte pkt 10 załącznika I do dyrektywy 85/337, podczas gdy drugie urządzenie objęte jest pkt 11 załącznika II do tej dyrektywy. W tych okolicznościach zezwolenie na pierwsze urządzenie powinno było stać się przedmiotem oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne, natomiast zezwolenie na drugie urządzenie powinno było zostać poddane co najmniej badaniu na podstawie art. 4 ust. 2 tej dyrektywy.

29. Zdaniem Komisji źródłem sporu jest uregulowanie włoskie, pozwalające na wyłączenie operacji odzyskiwania z zakresu zastosowania dyrektywy, jeśli są one poddane specjalnej procedurze, o której mowa w art. 31 i 33 rozporządzenia z mocą ustawy z dnia 5 lutego 1997 r.

30. Komisja uważa, że dyrektywa 85/337 musi być stosowana do wszystkich urządzeń do przetwarzania odpadów mogących mieć znaczny wpływ na środowisko, niezależnie od tego czy chodzi o unieszkodliwianie, czy o odzyskiwanie. Komisja dodaje, że dyrektywa 75/442 w pierwotnym brzmieniu używała terminu „unieszkodliwianie" na określenie jednocześnie właściwego unieszkodliwiania oraz recyklingu. Podkreśla ona autonomiczny charakter tego pojęcia w ramach dyrektywy 85/337, która używa także pojęcia „odzyskiwanie".

31. Komisja zwraca uwagę na dyrektywę 75/442, która zmierza do ochrony zdrowia i ekosystemów w związku z „unieszkodliwianiem" i „odzyskiwaniem".

32. Rząd włoski zaprzecza jakiemukolwiek uchybieniu i wnosi o oddalenie skargi. Podnosi, że czynności „unieszkodliwiana" nie wchodzą w zakres zastosowania dyrektywy 85/337 i nie zgadza się, w świetle dyrektywy 75/442, na ich asymilację z czynnościami „odzyskiwania". Na poparcie swej tezy rząd włoski powołuje się na techniczny charakter tych dwóch dyrektyw, a w szczególności ich załączników, jak też na spójność terminologiczną różnych przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego.

33. Twierdzi także, że w sytuacji, gdy emisje związane z odzyskiem odpadów nie przekraczają limitów określonych uregulowaniem wspólnotowym, nie jest konieczne przeprowadzenie procedury oceny wpływu tych operacji na środowisko naturalne, jako że odzyskiwanie odpadów ma samo w sobie na celu ochronę środowiska naturalnego.

34. Rząd włoski podnosi, że podczas gdy ustawodawstwo wspólnotowe zwalnia z oceny wszystkie czynności odzyskiwania, system włoski wprowadza wyjątki jedynie w odniesieniu do tych czynności, które są poddane procedurze uproszczonej, będąc w ten sposób bardziej restrykcyjnym.

V — Analiza zarzucanych uchybień

35. W tym przypadku spór musi zostać rozstrzygnięty w oparciu o analizę wzajemnego oddziaływania pomiędzy dyrektywą w sprawie oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne a dyrektywą w sprawie odpadów. Chodzi o sprawdzenie prawdziwości argumentu Republiki Włoskiej, zgodnie z którym dyrektywa 85/337 nie reguluje czynności odzyskiwania, wobec czego państwa członkowskie mają pełny zakres swobody w wyłączeniu ich wcześniejszej oceny.

36. Niniejsza sprawa dotyczy obydwu przywołanych dyrektyw w zmienionym brzmieniu, jednak zważywszy na przebieg dyskusji, nie można pominąć ich pierwotnych wersji, które umożliwiają wskazanie rozwiązania i zapewniają właściwe zasady wykładni.

37. Należy rozpocząć niniejsze badanie od analizy celu dyrektywy 85/337 w celu wyznaczenia jej zakresu zastosowania.

A — *Podstawy dyrektywy 85/337: ochrona środowiska*

38. Jednolity Akt Europejski umieścił ochronę środowiska naturalnego w centrum kompetencji Unii. Ochrona środowiska inspiruje i kształtuje te kompetencje [19] w takim stopniu, że zasługuje na określenie jako „istotny cel systemu wspólnotowego" [20]. Ten obowiązek ochrony otworzył drogę do uznania zasad sformułowanych w art. 174 ust. 2 pierwszy akapit WE takich jak zasada ostrożności i działania prewencyjnego, które leżą u podstaw wielu sektorów prawa wspólnotowego.

39. Dyrektywa 85/337 przyczynia się do realizacji tych dwóch zasad [21] wymagając, aby rodzaje działalności mogące wpływać niekorzystnie na środowisko naturalne były oceniane przed wydaniem dla nich zezwolenia na inwestycję [22], i to dwuetapowo. Pierwszy etap polega na ustaleniu, czy przewidziane prace będą wywierały znaczące skutki, a drugi na oszacowaniu tych skutków [23].

19 — Jak Trybunał przypomniał w wyroku z dnia 11 czerwca 1991 r. w sprawie C-300/89 Komisja przeciwko Radzie, Rec. str. I-2867, pkt 22 i 24.

20 — Użyłem tego wyrażenia w pkt 59 opinii, którą przedstawiłem w sprawie C-176/03 Komisja przeciwko Radzie (wyrok z dnia 13 września 2005 r., Zb.Orz. str. I-7879).

21 — Wymienione w drugim motywie dyrektywy 97/11, jak podkreślił Trybunał w wyroku z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie C-332/04 Komisja przeciwko Hiszpanii (Zb.Orz. str. I-40, pkt 57). „Złagodzona" wykładnia dyrektywy 85/337 zaproponowana na rozprawie przez przedstawiciela rządu włoskiego może zadziwiać, jako że zdawał się on uważać Jednolity Akt Europejski, późniejsze zmiany traktatu WE oraz dyrektywy 97/11 za anegdotyczne i pozbawione znaczenia.

22 — Jak można to wywnioskować z wyroków z dnia 16 września 1999 r. w sprawie C-435/97 WWF i in., Rec. str. I-5613, pkt 45 oraz z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawie C-201/02 Wells, Rec. str. I-723, pkt 42.

23 — Wyjaśniłem te poglądy w opinii przedstawionej w sprawie C-87/02 Komisja przeciwko Włochom (wyrok z dnia 10 czerwca 2004 r., Zb.Orz. str. I-5975) oraz w sprawie C-98/04 Komisja przeciwko Wielkiej Brytanii (wyrok z dnia 4 maja 2006 r., Zb.Orz. str. I-4003).

40. Załącznik I do dyrektywy wymienia rodzaje działalności, o których mowa także w art. 4 ust. 1, które w drodze domniemania prawnego wywierają znaczące skutki na środowisko naturalne i których skutki muszą być każdorazowo oceniane.

41. Natomiast inne rodzaje działalności wywierają mniej oczywiste skutki i do państw członkowskich należy podjęcie decyzji, czy art. 5–10 mają zastosowanie. Tak jest w przypadku przedsięwzięć wymienionych w załączniku II, wśród których państwo członkowskie ustala na podstawie badania indywidualnego lub na podstawie progów lub kryteriów przez nie ustalonych, lub też za pomocą obu tych metod te, które muszą być poddane ocenie spełniającej kryteria wskazane w załączniku II (art. 4 ust. 2 i 3). Państwa członkowskie posiadają zatem pewną niezależność przy wyborze rodzajów działalności wymienionych w załączniku II, które w szczególności ze względu na ich rozmiar, charakter i lokalizację muszą być poddane ocenie skutków wywieranych przez nie na środowisko naturalne [24].

42. W każdym razie uprawnienie to ogranicza art. 2 ust. 1 dyrektywy 85/337, który precyzuje jej podstawowy cel, w ten sposób, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne zawsze podlegają ocenie w odniesieniu do ich skutków [25]. Z tego powodu w sytuacji, gdy wybór dokonywany jest z wyprzedzeniem, w oparciu o abstrakcyjne progi i kryteria, państwo członkowskie ma obowiązek sprawdzić w trakcie etapu wdrażania, czy — mając na uwadze jego cechy charakterystyczne — przedsięwzięcie wywiera znaczące skutki na środowisko naturalne. W tym kontekście wracamy tym samym do zasady ogólnej: po właściwym zbadaniu należy przeprowadzić ocenę znaczących skutków dla środowiska naturalnego.

43. Innymi słowy: skuteczność dyrektywy 85/337 nie pozwala na wyłączenie spod kontroli przedsięwzięć tego typu [26]. Tym samym, pomimo bardzo szerokiego marginesu oceny, jakim dysponują krajowe władze publiczne, prawo wspólnotowe sprzeciwia się temu, aby przedsięwzięcie mogło być wdrożone bez uprzedniej kontroli i w danym wypadku bez oceny jego skutków wywieranych na środowisko naturalne.

44. Z tej szerokiej perspektywy, jak podkreślono w orzecznictwie [27], należy rozstrzygnąć podniesioną kwestię, która sprowadza się, jak

24 — Wyroki z dnia 21 września 1999 r. w sprawie C-392/96 Komisja przeciwko Irlandii, Rec. str. I-5901, pkt 65–67; z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie C-474/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-5293, pkt 31 oraz ww. w przypisie 21 wyrok z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 76.

25 — Zobacz podobnie wyroki z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-72/95 Kraaijeveld i in., Rec. str. I-5403, pkt 50; z dnia 22 października 1998 r. w sprawie C-301/95 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-6135, pkt 45; ww. w przypisie 22 wyrok w sprawie WWF i in., pkt 36 i 45; ww. w przypisie 24 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Irlandii, pkt 64; oraz ww. w przypisie 23 wyrok z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 44.

26 — Wyżej wymieniony w przypisie 22 wyrok w sprawie WWF i in., pkt 45 oraz ww. w przypisie 23 wyrok z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 44.

27 — Wyżej wymieniony w przypisie 25 wyrok w sprawie Kraaijeveld i in., pkt 31 i 39 oraz wyrok z dnia 16 września 2004 r. w sprawie C-227/01 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. str. I-8253, pkt 46, podkreśliły zakres stosowania dyrektywy 85/337.

już zaznaczyłem, do ustalenia, czy odzyskiwanie odpadów wymaga analizy skutków wywieranych przez nie na środowisko naturalne.

B — *Zmiana terminologii dyrektyw 85/337 i 75/442*

45. Załączniki do dyrektywy 85/337 w pierwotnym brzmieniu w hiszpańskiej wersji językowej zawierały wyrażenie „instalaciones de eliminación", jednak po zmianie w 1997 r. zostały one zastąpione wyrażeniem synonimicznym „instalaciones para deshacerse" [28].

46. Pierwotny tekst dyrektywy 75/442 zawierał w wersji hiszpańskiej wyrażenie „gestión" [art. 1 lit. b)], które oznacza zbieranie, sortowanie, transport oraz przetwarzanie, magazynowanie i składowanie odpadów, jak również działania obróbki koniecznej do ich ponownego wykorzystania, odzyskania lub recyklingu. Jednakże inne wersje językowe, w tym wersja francuska („éliminiation"), włoska („smaltimento"), angielska („disposal") i niemiecka („Beseitigung") odwołują się do pojęć będących ekwiwalentami kastylijskiego „eliminación". Pozwane państwo członkowskie powołuje się na tę szczególną okoliczność na potwierdzenie, że wyrażenie „urządzenia do unieszkodliwiania" zostało użyte w dyrektywie 85/337 w sposób ograniczający, ponieważ określa jedynie urządzenia przeznaczone do usuwania odpadów.

47. Nie podzielam tego stanowiska. Już ściśle literalna wykładnia przedmiotowych przepisów prowadzi do przeciwnego wniosku. W pierwszej wersji dyrektywy 75/442 pojęcie „gestión" („éliminiation", „smaltimento", „disposal" lub „Beseitigung") dotyczy szczególnych operacji unieszkodliwiania, jak również innych czynności o różnym charakterze, takich jak ponowne wykorzystanie, odzyskiwanie i recykling, które dyrektywa 91/156 zakwalifikuje kilka lat później jako „odzyskiwanie".

48. Dyrektywa 75/442, zmieniona dyrektywą 91/156, obejmuje pojęciem „gestión" („gestion" w języku francuskim; „gestione" w języku włoskim; „management" w języku angielskim i „Bewirtschaftung" w języku niemieckim) zbieranie, transportowanie, „valorización" oraz „eliminación" („odzyskiwanie" i „unieszkodliwianie"; „valorisation" i „élimination"; „ricupero" i „smaltimento"; „recovery" i „disposal"; „Verwertung" i „Beseitigung") oraz ogranicza te dwa ostatnie rodzaje działalności poprzez odesłanie do przedsięwzięć wymienionych odpowiednio w załącznikach II B i II A.

28 — W pierwotnych wersjach francuskiej, angielskiej i niemieckiej pojawiają się wyrażenia odpowiednio „installations d'élimination", „disposal installations" i „Abfallbeseitigungsanlagen", które to wyrażenia zostały zachowane w wersji z 1997 r. W wersji włoskiej rzeczownik „eliminazione" został zastąpiony przez „smaltimento" o identycznym znaczeniu.

49. W konsekwencji nie można przyjąć interpretacji bronionej przez rząd włoski,

która łączy pod względem językowym wersje oryginalne dwóch dyrektyw, ponieważ takie przypasowanie doprowadzi do skutku przeciwnego do oczekiwanego, jako że pojęcie „unieszkodliwianie" („gestión" w hiszpańskim) w dyrektywie 75/442 dotyczy również działań „odzyskiwania".

50. Można by twierdzić, że dyrektywa 75/442 od czasu jej zmiany w 1991 r. wprowadza rozróżnienie pomiędzy „unieszkodliwianiem" a „odzyskiwaniem", a dyrektywa 85/337 po jej zmianie w 1997 r. zachowała jedynie pojęcie „unieszkodliwiania" oraz że stanowi to wskazówkę odnośnie woli ustawodawcy co do wyłączenia „odzyskiwania" z zakresu zastosowania tej dyrektywy.

51. Uważam jednakowoż, że taka interpretacja nie tylko stanowiłaby przeszkodę w stosowaniu dyrektywy 85/337, której zakres już wskazałem, ale naruszałaby także samą istotę dyrektywy 75/442, wynikającą z interpretacji Trybunału.

C — „Odzyskiwanie" wobec „unieszkodliwiania"

52. Ta para pojęć znajduje się w centrum ustawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie odpadów [29]. Każde przedsięwzięcie dotyczące odpadów musi być zakwalifikowane jako „unieszkodliwianie" albo „odzyskiwanie", które to pojęcia są zdefiniowane w załącznikach II A i II B, i nierzadko jest tak, że ten sam rodzaj działalności logicznie jest objęty obydwoma listami, nawet jeśli z formalnego punktu widzenia nie może równocześnie otrzymać obydwu kwalifikacji. Należy dokładnie zbadać każdy z tych przypadków w świetle celów dyrektywy, aby podjąć decyzję odnośnie prawidłowej kwalifikacji [30].

53. Głównym celem „odzyskiwania" jest możliwość spełnienia przez odpady użytecznego zadania, gdy zastępują one inne materiały, które musiałyby zostać wykorzystane w celu realizacji tego zadania, co pozwala na zachowanie zasobów naturalnych [31]. Pojęcie „unieszkodliwianie" przywołuje ideę „pozbywania się", „uwalniania się" od czegoś w sposób uporządkowany bez zamiaru odzyskania [32].

54. To cel, a nie użyty sposób, jest rozstrzygający, wobec czego uproszczony schemat zaproponowany przez rząd włoski, zgodnie

29 — Jak podkreślił rzecznik generalny F.G. Jacobs w pkt 5 i 77 opinii, którą przedstawił w sprawie C-6/00 ASA (wyrok z dnia 27 lutego 2002 r., Rec. str. I-1961).

30 — Podobnie stwierdzono w wyroku w sprawie ASA (pkt 63 i 64). Zobacz także wyrok z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawie C-116/01 SITA, Rec. str. I-2969, pkt 40 i 41.

31 — Punkt 69 wyroku w sprawie ASA. Zobacz podobnie wyroki z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie C-228/00 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-1439, pkt 45 oraz w sprawie C-458/00 Komisja przeciwko Luksemburgowi, Rec. str. I-1553, pkt 36.

32 — Nie należy mylić „unieszkodliwiania" z „porzuceniem", do którego odwołuje się art. 4 akapit drugi dyrektywy 75/442, w brzmieniu z 1991 r., a który zakazuje także „wysypywania" i „niekontrolowanego unieszkodliwiania" odpadów. Zobacz wyrok z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-457/02 Niselli, Zb.Orz. str. I-10853, pkt 38 i 39.

z którym czynności odzyskiwania, co do zasady mniej szkodliwe dla środowiska, są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 85/337, musi zostać odrzucony. Zwykła lektura wyżej wymienionych załączników pozwala stwierdzić, że teza ta jest błędna. I tak przykładowo techniki takie jak odzyskiwanie lub regeneracja rozpuszczalników są uważane za czynności „odzyskiwania", mimo że potencjalnie są bardziej szkodliwe niż inne, jak niektóre biologiczne przetwarzanie lub składowanie w ziemi, które można zakwalifikować jako „unieszkodliwianie".

55. Ochrona środowiska naturalnego leży u podstaw dyrektywy 75/442 i jej zmiany z 1991 r.[33]. Dyrektywa ta zachęca do „odzyskiwania", które jest korzystniejsze niż „unieszkodliwianie", nie ze względu na jego nieszkodliwość, ale dlatego, że ponowne użycie pozwala na lepszą ochronę zasobów naturalnych[34].

56. Mimo że „odzyskiwanie" jest prawdopodobnie korzystniejsze dla środowiska naturalnego niż „unieszkodliwianie", to nie jest ono nieszkodliwe i dlatego także wymaga środków ostrożności, takich jak te przewidziane w dyrektywie 85/337.

57. Brak jest uzasadnienia dla stanowiska rządu włoskiego, które może doprowadzić do rezultatów sprzecznych z dyrektywą 85/337, ponieważ kategoria działań potencjalnie szkodliwych byłaby wyłączona z jej zakresu zastosowania bez sprawdzenia w każdym indywidualnym przypadku wagi skutków wywieranych przez nie na środowisko, a ponadto oparte jest na błędnym argumencie, że co do zasady nie są one szkodliwe dla jakości życia[35].

D — *Urządzenie do spalania w Massafrze*

58. Urządzenie to, o wydajności powyżej 100 ton dziennie, produkuje energię elektryczną poprzez spalanie biomasy i paliw pochodzących z odpadów. Objęte jest pkt 10 załącznika I do dyrektywy 85/337 zmienionej

33 — W wyroku z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie C-9/00 Palin Granit i Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus, Rec. str. I-3533, pkt 23, Trybunał podkreślił, że celem dyrektywy 75/442 jest „ochrona zdrowia ludzi i środowiska przed szkodliwymi skutkami wywieranymi przez zbieranie, transport, przetwarzanie, przechowywanie i składowanie odpadów" i przypomniał funkcję art. 174 ust. 2 WE, który stanowi, że polityka Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego zmierza do wysokiego poziomu ochrony i oparta jest zwłaszcza na zasadach ostrożności i działania zapobiegawczego. Trybunał wyraził się w ten sam sposób w ww. wyroku w sprawie Niselli, pkt 33.

34 — Z tego powodu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 75/442 w brzmieniu z 1991 r. zachęca państwa członkowskie do „odzyskiwania odpadów w drodze recyklingu, ponownego wykorzystania, regeneracji lub dowolnego innego procesu, w celu uzyskania surowców wtórnych", jak również do „wykorzystania odpadów jako źródła energii".

35 — W wyroku z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-127/00 Waddenvereniging i Vogelbeschermingsvereniging, Zb.Orz. str. I-7405 Trybunał, przywołując zasadę ostrożności, stwierdził, że w razie wątpliwości odnośnie wagi skutków danej czynności należy poddać ją ocenie (pkt 44).

w 1997 r., wobec czego zgodnie z art. 4 ust. 1 powinno było stanowić przedmiot oceny skutków wywieranych przez nie na środowisko naturalne.

59. W tych okolicznościach uważam, że pierwsze z domniemanych przez Komisję uchybień jest niepodważalne, jako że władze włoskie zezwoliły na budowę i funkcjonowanie urządzenia, które powinno było zostać poddane ocenie skutków wywieranych przez nie na środowisko.

E — *Urządzenia do odzysku podlegające procedurze uproszczonej*

60. Przy okazji zmiany dyrektywy 75/442 w 1991 r. wprowadzono w art. 11 nową specjalną procedurę, w ramach której przedsiębiorstwa lub zakłady „wykonujące czynności odzyskiwania odpadów" [36] mogą być zwolnione z obowiązku, jeśli 1) właściwe władze przyjęły ogólne zasady dotyczące każdego rodzaju działalności, ustanawiające rodzaje i ilości odpadów oraz warunki, na podstawie których dany rodzaj działalności może być zwolniony z wymogu uzyskania zezwolenia, oraz jeśli 2) rodzaje i ilości odpadów oraz metody unieszkodliwiania lub odzyskiwania są takie, że pozwalają na spełnienie warunków nałożonych przepisami art. 4, to znaczy jeśli zdrowie ludzkie nie jest zagrożone i jeśli nie szkodzi to środowisku naturalnemu.

61. Wyjątek ten jest stosowany tylko wtedy, gdy są spełnione dwa warunki [37]. Niemniej jednak jedynie drugi znajduje zastosowanie w niniejszym przypadku.

62. Komisja podnosi, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy dyrektywy 85/337, zwalniając z analizy lub oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne urządzenia podlegające procedurze uproszczonej.

63. Rzeczona procedura uproszczona, uregulowana w art. 31 i 33 rozporządzenia z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r., wynika z transpozycji do prawa włoskiego art. 11 dyrektywy 75/442. Jak już zaznaczyłem, została przewidziana dla urządzeń, które nie szkodzą środowisku naturalnemu, to znaczy w szczególności — zgodnie z art. 4 dyrektywy — tym, które nie stwarzają zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, zwierząt i roślin, które nie powodują uciążliwości przez hałas lub zapachy oraz które nie

36 — Dyrektywa ta zwalnia z wymogu uzyskania zezwolenia także przedsiębiorstwa i zakłady, które unieszkodliwiają swoje odpady we własnym zakresie w miejscu ich produkcji.

37 — Wyżej wymieniony w przypisie 18 wyrok z dnia 7 września 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 27.

powodują negatywnych skutków dla terenów wiejskich oraz miejsc o szczególnym znaczeniu.

64. Na pierwszy rzut oka i bez głębszego zastanowienia można by pomyśleć, że na tym etapie argumentacja państwa członkowskiego jest uzasadniona.

65. Przedsięwzięcia dotyczące odpadów muszą uzyskać zezwolenie i z tego powodu stanowią przedmiot oceny wywieranych przez nie skutków oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, opinii (art. 8 i 9 dyrektywy 75/442 w związku z art. 2 ust. 1 dyrektywy 85/337, obydwie w zmienionym brzmieniu). Jednakże wyjątkowo [38] z wcześniejszej kontroli są zwolnione niektóre czynności odzyskiwania, uprzednio określone w sposób ogólny, które przestrzegają abstrakcyjnie określonych progów i jednocześnie spełniają ustalone wymogi, o ile nie szkodzą one środowisku naturalnemu.

66. Ocena działania, o którym wiemy, że jest nieszkodliwe, może się wydawać bezużyteczna, ponieważ, jeśli by tak nie było, nie byłoby ono objęte procedurą uproszczoną.

67. Oznaczałoby to jednak pominięcie, że w tym przypadku należy uwzględnić różne rodzaje zezwoleń: z jednej strony są to zezwolenia na funkcjonowanie, do których odnoszą się art. 9 i 10 dyrektywy 75/442 oraz art. 2 ust. 1 in fine dyrektywy 85/337, a z drugiej strony zezwolenie na inwestycję, wspomniane w pierwszej części tego ostatniego artykułu i opisane w art. 1 ust. 2. Procedura uproszczona czyni zbytecznym zezwolenia na funkcjonowanie, ale nie zezwolenia na budowę.

68. Zgodnie z art. 2 dyrektywy 85/337 przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne przed udzieleniem zezwolenia podlegają procedurze uzyskania zezwolenia i ocenie w odniesieniu do ich skutków. W ramach specjalnej procedury zezwolenie na funkcjonowanie nie jest konieczne, ponieważ stwierdzono brak oddziaływania, jednak nie dzieje się tak w odniesieniu do zezwolenia na budowę, jeśli ocena skutków jest konieczna, ponieważ wymagają tego „charakter", „rozmiary" lub „lokalizacja" [39] (bezpośrednio, jeśli wchodzi w zakres załącznika I, lub po ocenie skutków, jeśli wchodzi w zakres załącznika II) [40].

38 — W ww. w przypisie 18 wyroku z dnia 7 września 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom Trybunał wyjaśnił wyjątkowy charakter tej procedury uproszczonej (pkt 31).

39 — Zgodnie z brzmieniem zmienionego art. 2 ust. 1 dyrektywy 85/337.

40 — W wyroku z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-117/02 Komisja przeciwko Portugalii, Rec. str. I-5517 Trybunał orzekł, że działalność może wywierać znaczące skutki dla środowiska naturalnego, nawet jeśli nie osiąga progów określonych przez ustawodawstwo, „ze względu na jej charakter, rozmiary lub jej lokalizację", co uzasadnia tym samym konieczność przeprowadzenia oceny (pkt 82).

69. Innymi słowy urządzenie, w którym wykonuje się rodzaj działalności korzystnej dla środowiska naturalnego, nie jest zwolnione z oceny, jeśli może ono ze względu na jego rozmiar lub lokalizację szkodzić środowisku naturalnemu. Nawet jeżeli stwierdzi się nieszkodliwość zawartości, należy zbadać w każdym przypadku szkodliwość pojemnika. Nie można podważać użyteczności oceny skutków wywieranych na środowisko w wyniku zlokalizowania stacji oczyszczania ścieków w miejscu chronionym.

70. Wskazałem w pkt 42 niniejszej opinii, że jeśli progi i kryteria powodujące wszczęcie oceny zostaną określone ex ante, należy zbadać w chwili zastosowania tych parametrów, czy cechy charakterystyczne konkretnego przedsięwzięcia wywierają znaczące skutki na środowisko.

71. W każdym razie, nawet jeśli uzna się za uzasadnione podejście ogólne przedstawione w pkt 64–66 niniejszej opinii, należy stwierdzić, że państwo członkowskie wybiera błędne rozwiązanie, odwołując się do nieodpowiednich kryteriów lub obchodząc wymogi art. 11 dyrektywy 75/442 i kwalifikując jako nieszkodliwe operacje, których skutki wywierane na środowisko naturalne pomija. Niniejsza sytuacja odpowiada temu opisowi, ponieważ, jak Trybunał orzekł w ww. wyroku z dnia 7 października 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom [41], Republika Włoska uchybiła temu przepisowi poprzez nieokreślenie w rozporządzeniu z dnia 5 lutego 1998 r. zawierającym przepisy wykonawcze do art. 31 i 33 rozporządzenia z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. minimalnych ilości odpadów, które mogą być poddane procedurze uproszczonej, wstrzymując się tym samym od sformułowania jednej z gwarancji umożliwiających zastosowanie tej procedury.

72. Podsumowując należy stwierdzić, że we Włoszech istnieją urządzenia do odzyskiwania objęte załącznikami I i II do dyrektywy 85/337, które otrzymały zezwolenie bez przeprowadzenia oceny skutków wywieranych przez nie na środowisko naturalne, naruszając w ten sposób art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1–3 tej dyrektywy, wobec czego udowodnione zostało również drugie uchybienie zarzucane w skardze.

VI — W przedmiocie kosztów

73. Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ proponuję, aby uznać skargę Komisji, a Komisja wnosi o obciążenie strony pozwanej kosztami, należy obciążyć pozwaną kosztami.

41 — Przedstawiciel Komisji poinformował na rozprawie, że wyrok ten nie został wykonany i że zostało wszczęte postępowanie zgodnie z art. 228 WE.

VII — Wnioski

74. Mając na uwadze całość powyższych rozważań, proponuję, aby Trybunał:

1) w całości uznał skargę Komisji Wspólnot Europejskich;

2) orzekł, że:

a) zwalniając urządzenie położone w Massafrze (prowincja Taranto), przeznaczone do spalania paliw uzyskiwanych z odpadów i biomasy, o wydajności ponad 100 ton dziennie, należące do zakresu przedmiotowego pkt 10 załącznika I do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., z obowiązku przeprowadzenia procedury oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne;

b) ustanawiając przepisy [art. 3 ust. 1 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1999 r., zmieniającego lit. i) i l) załącznika A do rozporządzenia prezydenta Republiki z dnia 12 kwietnia 1996 r.], które wyłączają spod oceny niektóre przedsięwzięcia należące do zakresu zastosowania załącznika I do wspomnianej dyrektywy i wprowadza nieadekwatne kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie należące do zakresu zastosowania załącznika II do dyrektywy może być wyłączone ze wspomnianej oceny,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1–3 dyrektywy 85/337 w brzmieniu nadanym dyrektywą 97/11;

3) obciążył Republikę Włoską kosztami postępowania.